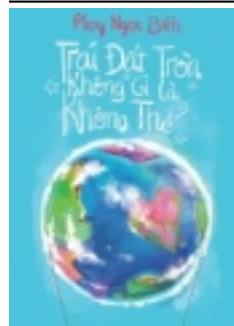

Trái đất tròn không gì là không thể

Contents

Trái đất tròn không gì là không thể	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13

Trái đất tròn không gì là không thể

Giới thiệu

“Cô bị hội chứng sợ kim tiêm. Đây là một bệnh lý thần kinh, chỉ cần thấy kim tiêm là cô sẽ mất kiểm soát...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-dat-tron-khong-gi-la-khong-the>

1. Chương 1

1- GẶP

“Cô bị hội chứng sợ kim tiêm. Đây là một bệnh lý thần kinh, chỉ cần thấy kim tiêm là cô sẽ mất kiểm soát...”

“Ngắn gọn là tôi không thể trở thành bác sĩ?”

“Đây là bệnh tâm lý nặng, dù luyện tập cô cũng không thể có hành vi phản ứng khi thấy kim tiêm...”

“Nghĩa là tôi không thể trở thành bác sĩ?”

“Cô có thể thành bác sĩ tâm lý. Chỉ không thể vào ngoại khoa hay các ngành đòi hỏi sử dụng kim tiêm.”

Tháng 7, 2001

Buổi chiều. Chuyến tàu lửa Hokkaido – Tokyo. Bên cửa sổ.

Qua gần hai tháng, mà Jade vẫn dần đi dần lại mãi cuộc đối thoại với vị bác sĩ tâm lý mỗi ngày vài lần hoặc vài chục lần. Cô đã toàn tâm từ bỏ ước mơ thưở bé – trở thành bác sĩ giải phẫu, đã chấp nhận tìm một tương lai khác, đã khẳng định không muốn cả đời dính lấy phòng nghiên cứu sinh vật nên nộp đơn xin nghỉ học, đã rời Chicago, đã đem tất cả tiền tiết kiệm sang Nhật giải khuây... Nhiều cái “đã”, nhưng cô chẳng thôi nhai đi nhai lại quá khứ, cố tình dồn ngã cái tâm trạng vốn bấp bênh.

Có trí nhớ siêu phàm, Jade chưa từng quên bất cứ gì nạp vào đầu. Nhiều mặt lợi, nhưng không ít hại: chuyện muốn quên, người ta bảo càng nhớ nhiều sẽ càng nhanh quên – với cô sai bét. Cô càng nhớ thì sẽ càng muốn nhớ, nhất là những gì gợi cảm xúc không tốt thì cô cứ thích dày xéo hoài trong tâm trí, tự dày dọ bản thân. Một bản tính trời sinh quái gở!

“Cô muốn ăn không?”

Bị gọi bất ngờ, Jade quay sang, nhìn thẳng gương mặt lạnh như tượng của chàng Nhật Bản phía đối diện. Gương mặt lạnh rất lạ, như thể từ thưở lọt lòng chưa từng có bất cứ xúc cảm nào hằn lên. Lạnh, nhưng không gây sợ. Cô cảm nhận sự chân thành và vô hại từ anh, dù vậy cũng cảm giác rằng tốt-nhất-nên-để-anh-ta-yên. Một sắc mặt có lợi cho chủ nhân, nếu muốn anh ta sẽ chủ động tiếp cận, còn không chẳng ai dám quấy rầy.

Chàng trai đẩy mắt vào hộp sushi trên chiếc bàn con giữa hai người. Jade nhìn, bụng cồn cào trước những miếng sushi bé xinh, vừa trang nhã vừa dễ thương. Cô mỉm cười nhìn anh, chớp mắt một cái, rồi nhanh nhẩu nhón một miếng vào miệng.

“Tôi tên Shiho Yamaguchi. Sushi này tôi làm.” – Chàng trai hơi nhếch môi cười, nhìn cô ăn ngon lành sang miếng thứ hai.

“Anh là đầu bếp à?” – Jade giương mắt thán phục. Ngoại hình anh quá khác đầu bếp, giống một nhạc công hơn – “Gọi tôi là Jade, người Việt Nam.”

“Không. Cha tôi mở quán ăn Nhật. Ông dạy tôi vài chiêu.” – Shiho không ăn, cứ nhìn thẳng vào mắt Jade trò chuyện.

“Giọng tiếng Anh của anh rất chuẩn, khác người Nhật ở đây.” – Nhiều năm sau, Jade vẫn thấy lạ vì cái cách cô đối đáp với Shiho trên chuyến tàu lửa Hokkaido – Tokyo khi ấy. Từ ngữ cứ hồn nhiên bật ra, nghĩ sao nói vậy, không câu nệ chuyện phải tạo ấn tượng độc đáo, thông minh với người lần đầu gặp, chẳng giống cô của thường nhật.

“Tôi sinh ra và lớn lên tại Leiden, một thành phố con con ở Hà Lan. Quán ăn Nhật nhà tôi cũng ở đó. Cô là du học sinh ở Nhật à?”

“Ồ, thảo nào... Tôi mới bỏ học ở Mỹ, sang đây chơi, xuống Hokkaido thăm họ hàng rồi bây giờ lên Tokyo để mai về Hà Nội, nhà tôi.” – Jade bắt đầu thấy lạ, chẳng hiểu sao tâm trạng lại dễ chịu đến thế, vô tư bộc bạch sạch tiểu sử với người mới gặp.

“Vì sao cô bỏ học?”

“Tôi muốn thành bác sĩ, nhưng bị chứng sợ kim tiêm nên không thể theo, lại chẳng muốn bám đời vào ống nghiệm, máy đo trong phòng thí nghiệm nên thôi. Tôi về nhà một thời gian, rồi sẽ tìm một ước mơ khác để theo đuổi. Đường còn dài, đâu thiếu ngã rẽ!” – Jade cười tươi rồi quay mắt nhìn ra quang cảnh trôi phàn phật bên ngoài cửa sổ. Lòng dạ cô không cười.

“Đằng sau mỗi nụ cười đều có một câu chuyện.” – Shiho khoanh tay lên bàn, hơi chúm mắt về phía Jade – “Chắc chắn cô đang có nhiều ngổn ngang. E sợ không biết cuộc đời sẽ đi đâu về đâu?”

Jade bất động một lúc, rồi bèn lên gập đầu. Cô như con mực đã bị phơi trước nắng, chẳng cần giấu diếm chi nữa. – “Tôi là một tia nắng. Tôi phải luôn cười. Có ai muốn quần quanh những kẻ ử dột?”

“Con gái mạnh mẽ là dễ đoán nhất. Khi có chuyện, họ cười, cười rất tươi và rất nhiều để che giấu và tự tìm cách giải quyết. Những cô gái bình thường, khi có chuyện sẽ bùng hết ra, nhưng lắm khi là thối phồng hoặc giả vờ để gây chú ý.” – Shiho nhếch mép ngạo nghễ.

“Anh thật hiểu con gái, playboy!!” – Jade nháy mắt khinh khỉnh.

“Con gái yêu bằng tai và chết đứ đừ những anh chàng chịu lắng nghe họ. Thế này nhé... Gái điếm bán thân, còn nếu một thằng đàn ông làm điếm thì có nghĩa đêm ấy hắn sẽ ngồi nghe nữ khách hàng ta thán về muôn chuyện trên đời.” – Giọng Shiho không cảm xúc.

“Anh về Nhật thăm nhà à?” – Jade chuyển chủ đề, bỗng thấy ngượng với những từ ngữ “người lớn” mình vừa nghe.

“Yes. Cha và tôi ở Hà Lan. Mẹ lấy chồng mới đã sang Hàn Quốc sống. Mùa hè nào tôi cũng về Nhật thăm họ hàng, nếu tiện thì ghé qua đây thăm mẹ. Nhân chuyến này tôi cũng muốn trốn cô bạn gái đang lằng nhằng chẳng chịu chia tay.” – Shiho thở dài, diễn bộ dạng đáng thương.

“Anh thật may mắn, từ nhỏ đã là công dân thế giới. Tôi có cảm giác, anh rất hợp với những thay đổi và cái cách anh nói thì thật tài tình! Anh học ngành gì vậy?” – Jade chống cằm lắng nghe, tự dừng cô muốn chuyển tàu chạy xa xa thêm chút nữa để câu chuyện đang bắt đầu thú vị này không sớm chấm dứt.

“Cô bé, cô hẳn là con một sách?! Cuộc sống cô có chút vui vẻ nào không ngoài chuyện đuổi theo những ước mơ? Tuổi trẻ, không ham vui, không hò hẹn, không sai lầm thì lãng phí. Đừng quên, con người học từ sai lầm mà lớn lên.” – Shiho nheo mắt, khẽ lắc đầu trêu chọc Jade – “À, tôi học ngành Kinh tế đáng chán nhưng cha tôi thích. Thế đấy!”

“Nếu con người thật sự học được từ sai lầm, thì 99% dân số thế giới đã thành thiên tài!” – Jade trả treo – “Tôi là một sách chính cống. Bây giờ có thể chán, nhưng vài mươi năm nữa khi tôi thành đạt và nhàn hạ, tôi có thể cười vào mũi đám bạn đang vất tuổi xuân vào trò yêu đương vô ích. Lúc đó, hẳn họ còn đang loay hoay làm thế nào để có thêm tiền trang trải hàng tháng.”

Shiho ngả người tựa vào lưng ghế, giờ hai tay ngửa về phía cô, tỏ ý đầu hàng lý lẽ vừa rồi. Hai người yên ắng một lúc thì anh tiếp tục – “Tôi cực cô chưa từng yêu?”

“Chưa từng có bạn trai, nhưng đã từng yêu. Yêu... Cảm giác thật tuyệt nhưng đáng sợ. Yêu sẽ làm hỏng sự nghiệp của một cô gái trẻ. Tôi thuộc mẫu con gái cứ hề yêu là sẽ làm hư việc, vì tôi có một trí nhớ phi phàm. Tôi sẽ suốt ngày nhớ anh ta thôi!” – Jade cúi mặt cười ngượng, thú nhận.

“Những cô gái trốn chạy tình yêu đến khi yêu thật sự sẽ nhấn người yêu chết đuối trong biển tình dồi dào. Con gái như thế... hơi bị hãi!” – Shiho nhún vai, tỏ vẻ sành đời.

“Yêu... Một lúc nào đó chắc chắn tôi sẽ yêu, khi tất cả các mặt khác của cuộc sống đã ổn định.” – Jade cười lảng đãng, nhìn ra cửa sổ, ánh mắt kéo dài như đang vươn đến những hình ảnh ở tương lai.

“Cô bé ạ, yêu là thứ duy nhất trong đời cô không thể lên kế hoạch. Tôi ột lời khuyên nhé...” – Shiho chưa hết câu thì tàu thông báo đã vào ga. Anh nhảy phắt sang ý khác – “Từ giờ đến lúc ra sân bay, cô bận việc gì không? Chúng ta có thể tiếp tục nói trong quán cà phê nào đó.”

Jade ngẫm nghĩ ba giây, khẽ lắc đầu rồi khẽ gật đầu. Cô nhoen cười xinh như nắng trước cái cau mày khó hiểu của Shiho.

...

2. Chương 2

9 giờ tối. Jade từ chối vào quán cà phê. Giờ này chẳng phải thời gian lý tưởng để nốc thứ nước nâu thơm ấy, và vào quán cà phê uống sinh tố thì không phải là cô. Hai người lang thang trên phố, tìm chỗ nào khả thi để tiếp tục cuộc hàn huyên tâm sự.

9 giờ 30 tối. Jade đòi chất cồn.

10 giờ tối. Hai người vào cửa hàng tiện dụng mua lốc bia, rồi ra công viên vô danh trong một khu dân cư ngồi uống.

11 giờ tối. Tửu lượng kém, Jade uống nửa lon bia đã ngà ngà. Cô vừa cười vừa cắn môi, tận hưởng cái chất rất tuyệt lành đênh trong lòng. Cô tháo giày tung tủy trên tay, chân trần nhảy múa trên bãi cỏ. Những bước chân của cô nhanh và mềm mại như chim sẻ. Shiho thích thú dán mắt vào dáng bộ nhí nhảnh ấy. Đột nhiên cô dừng lại, ngẩng mặt lên trời, hít hà thật mạnh, rồi quay nhẹ một cú 180 độ, nhìn thẳng vào anh.

“Bao nhiêu cô gái đã qua tay anh rồi, playboy?” – Jade héch mặt.

“Tôi có hẳn một cuốn sổ để lưu tên tuổi, địa điểm gặp họ cơ. Không thể nào nhớ hết!” – Giọng Shiho trầm thêm bia trở nên lạnh gang ngang giữa sắc mặt anh, không đoán được là đùa hay thật.

“Anh từng có nhiều bạn gái, nhưng chưa từng yêu.” – Jade mỉm cười ngạo nghễ, đoán chắc 99% mình đã nắm được thóp Shiho – “Đúng không?”

“Em nói em yêu mưa, rồi bung ô khi trời mưa.

Em nói yêu Mặt Trời, rồi trú râm khi trời nắng.

Em nói em yêu gió, rồi cài chặt then cửa khi gió về.

“Đấy, nên anh sợ khi em nói em yêu anh.” – Đến phiên Shiho dán mắt lên khoảng không tối mịt của bầu trời, ánh mắt lộ vẻ bất cần.

“Ha ha ha... Anh thật ngốc! Kể tưởng hiểu con gái nhất hóa ra lại khù khờ nhất! Ha ha ha...” – Jade ngồi xồm trên bãi cỏ, một tay chống xuống đất cho khỏi ngã – “Con gái là để yêu chứ đâu phải để hiểu.”

Shiho yên lặng, trở lại nét mặt siêu cool và ừng ực hết thêm vài lon bia, mặc kệ Jade ngồi tự kỷ, bứt bứt những cọng cỏ.

“Này chúng ta nói tiếp chuyện gì bây giờ?” – Jade nhìn đồng hồ, đã gần 1 giờ sáng.

“Sex.”

“Tôi chưa từng ngủ với ai cả!” – Giọng Jade tức tối nhiều hơn ngượng ngùng.

“Hả? Cô muốn thành bác sĩ, nghề buộc phải thấu đáo cơ thể con người nhưng cô chưa từng sex? Vậy đã từng xem phim con heo chưa?”

“Cũng chưa.”

“Ha ha ha ha...” – Shiho ăn cắp điệu cười khinh bỉ ban nãy của Jade.

“Nghe bảo Tokyo có rất nhiều khách sạn tình yêu. Chúng ta tìm một cái đi.” – Jade bắt đầu xỏ giày vào chân, có chút khẩn trương.

“Cô chắc không?”

Shiho vừa dứt câu, Jade đã đứng lên đi nhanh ra phía đường. Vừa đi, cô vừa ngoắc ngoắc tay mời gọi anh theo mình.

...

“Tắt đèn hay mở đèn?” – Shiho hỏi Jade khi ngồi cạnh nhau trên giường, dáng bộ cả hai rất cứng nhắc.

“Thường anh tắt hay mở đèn?” – Jade hít mạnh, quay sang nhìn Shiho bằng đôi mắt cừu non.

“Mở. Nhưng hôm nay nên tắt, để sau này cô bớt hối hận về chuyện mình làm.”

“Anh biết là tôi sẽ hối hận nhưng vẫn cùng tôi làm ư?”

“Thà sống có thứ để hối hận còn hơn là giữ thân trong sạch rồi tò mò khôn nguôi.” – Shiho tháo chiếc nút áo đầu tiên ra.

“Tôi đi tắt đèn!” – Jade đứng bật dậy, má bắt đầu lựng lên mà cô biết chắc không phải do cồn. Nửa lon bia nào đủ ma thuật gây say những vài tiếng đồng hồ. Đã đến lúc cô cần sống một tí. Tuổi trẻ...

...

Nằm trong lòng Shiho, Jade sờ sờ vết sẹo nằm khuất dưới cằm anh. – “Mỗi vết sẹo có một câu chuyện. Cái này là...”

“Tôi không nhớ nữa.” – Shiho lắc đầu. Anh vuốt tay lên trán, nhắm mắt lại vờ như chuẩn bị ngủ.

Jade hơi trườn người lên, nhẹ nhàng hôn rất dài lên vết sẹo của Shiho.

Shiho không phản ứng, rồi bất ngờ anh nắm lấy bàn tay cô đang vuốt ve bên má anh, không cho nó tiếp tục mân mê. – “Cô chưa từng sex, nhưng chẳng phải khúc gỗ trên giường. Có thật cô chưa từng sex?”

“Thật. Nhưng tôi đọc các tạp chí thiếu nữ và phụ nữ của tụi Mỹ, toàn sex là sex, không tránh hành động bị ảnh hưởng. Mấy tạp chí ấy khiến tôi thấy phụ nữ bị chà đạp ghê gớm, cứ như đầu họ 24/7 là tìm cách thỏa mãn nhục dục cho đàn ông.” – Jade cuốn chặt mình vào vòng ôm của Shiho, dụi dụi vào ngực anh và mỉm cười dễ chịu.

“Chà đạp, nhưng cô vẫn đọc.”

“Ôi... Cằm giắc trong vòng tay anh thật là thích! Thật an toàn!” – Jade không màng lời bắt bẻ của Shiho. Giọng cô thoang thoảng, bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

“Vậy cô cứ nằm ngoan trong đó.”

3. Chương 3

7 giờ sáng. Hai đôi mắt ngái ngủ nhìn nhau.

“Cô có muốn để lại email hay điện thoại liên lạc không? Trái đất tròn, chúng ta có thể gặp lại.” – Ngón tay Shiho nhẹ vuốt lông mày Jade.

“Không.” – Jade chẳng cần nghĩ – “Tôi đang hối hận chuyện mình làm rồi đây!”

“Tôi sẽ không nhìn, cô cứ tự nhiên mặc quần áo.” – Shiho quay lưng lại phía Jade, vùi đầu vào gối – “Xong cô cứ đi. Cằm giắc bị bỏ lại sau trong khách sạn tình yêu chẳng dễ chịu đâu. Lần đầu tiên, tôi không muốn cô phải nếm nó.”

Jade nhìn Shiho mỉm cười thay lời cảm ơn. Mãi mãi, anh không biết đến lời cảm ơn ấy.

7 giờ 25 sáng. Jade rời căn phòng khách sạn tình yêu nhỏ và tối trong lòng Tokyo, về nhà bạn lấy valy và chuẩn bị ra sân bay về Hà Nội.

7 giờ 55 sáng. Shiho rời căn phòng khách sạn tình yêu nhỏ và tối trong lòng Tokyo, xuống phố tạt vào một tiệm ăn sáng bình dân, uống tách cà phê đen đặc sau cả đêm chập chờn.

7 giờ sáng. Hai đôi mắt ngái ngủ nhìn nhau.

“Cô có muốn để lại email hay điện thoại liên lạc không? Trái đất tròn, chúng ta có thể gặp lại.” – Ngón tay Shiho nhẹ vuốt lông mày Jade.

“Không.” – Jade chẳng cần nghĩ – “Tôi đang hối hận chuyện mình làm rồi đây!”

“Tôi sẽ không nhìn, cô cứ tự nhiên mặc quần áo.” – Shiho quay lưng lại phía Jade, vùi đầu vào gối – “Xong cô cứ đi. Cằm giắc bị bỏ lại sau trong khách sạn tình yêu chẳng dễ chịu đâu. Lần đầu tiên, tôi không muốn cô phải nếm nó.”

Jade nhìn Shiho mỉm cười thay lời cảm ơn. Mãi mãi, anh không biết đến lời cảm ơn ấy.

7 giờ 25 sáng. Jade rời căn phòng khách sạn tình yêu nhỏ và tối trong lòng Tokyo, về nhà bạn lấy valy và chuẩn bị ra sân bay về Hà Nội.

7 giờ 55 sáng. Shiho rời căn phòng khách sạn tình yêu nhỏ và tối trong lòng Tokyo, xuống phố tạt vào một tiệm ăn sáng bình dân, uống tách cà phê đen đặc sau cả đêm chập chờn.

4. Chương 4

2- KHÔNG GẶP và SẼ GẶP

Shiho luôn tin cuộc đời là do mình định đoạt, cho đến ngày gặp cô gái ấy. Chỉ một đêm nồng nàn, rồi ai sống đời này. Nhưng kẻ-nào-đó-ở-trên-cao cứ thích đem cô đến trước anh (rất tài tình!) vài năm một lần. Lần nào trông thấy cô cũng chỉ vồn vện đôi giày, nhưng sau những cú chạm thần tốc ấy, ký ức về chuyến tàu lửa và đêm ngọt ngào tuổi trẻ xưa lại hiện về. Đôi lần, ký ức ấy ảnh hưởng ít nhiều lên những quyết định thay đổi cuộc đời anh.

Cô là một thiên thần. – Anh từng nghĩ thế.

Cô là duyên kỳ dị của số phận, luôn rất gần mà chẳng thể đến gần. – Anh từng nghĩ thế.

Những sự xuất hiện của cô đã đổ niềm tin hơn hai mươi năm ròng trong anh: thế gian không có thánh thần. – Anh hồ nghi thừa nhận một kẻ quyền năng mang tên Số Mệnh đang trêu ngươi mình. Một kẻ sắp xếp chuyến đi nào anh sẽ theo, ai anh sẽ gặp, hướng nào anh sẽ quay đầu... để thấy nhau rồi đi thẳng!

Nhưng Shiho luôn tin rằng hai người cứ đi rồi cuối cùng sẽ gặp.

Tháng 12, 2002

Hà Nội đêm Giáng sinh. Trời lạnh căm, cái rét ác ôn dò dẫm qua từng khe hở li ti của áo bông để đâm vào da. Thế mà người vẫn đầy phố, đèn vẫn rực rỡ, xe vẫn nghìn nghịt.

Jade nghỉ đông về thăm nhà, nhưng đám bạn gái “tù bố” cô trong đêm Giáng Sinh, tung tăng cùng người yêu. Một mình cô dạo phố, thăm thía cái cảnh lẻ loi giữa phố đông. Giữa biển người tưng bừng, cô vui lây nhưng khi hé môi tự mỉm cười với mình thì thấy môi đắng đắng.

Sau một vòng như chân quanh hồ Gươm, cảm thấy choáng và ngợp bởi hơi người đông đúc, Jade toan băng sang đường, tìm chiếc xe ôm hay taxi nào đẩy về nhà. Nhưng mãi cô chẳng dám len thân vào đám xe ích kỷ cứ lăm lăm nhích về trước, không quan tâm đến ai xung quanh. Khi kiên nhẫn dần cạn mòn, Jade vô thức tựa hờ vào cột biển báo giao thông, thở dài ngao ngán, tầm mắt hóa mông lung...

Đứng cạnh cột đèn giao thông phía bên kia đường: một chàng trai cao vọt hằn đấm đông, mái tóc cứng màu nâu sậm, mặt lạnh như tượng, vận áo khoác thể thao cam vằn xanh lá. Chàng trai giống hệt Shiho. – Jade bật thẳng người, hai mắt mở to.

Nhịp tim Jade đá tán loạn. Cô gọi lớn tên Shiho nhưng tiếng gào của cô chỉ là hòn sỏi chổng chơ giữa đồng đá âm thanh hỗn tạp tiếng bim bim còi xe, tiếng người hô hào, tiếng kèn chơi của trẻ nhỏ. Cô lật đật đưa máy ảnh lên zoom vào chàng trai rồi bấm.

Chật vật mãi Jade mới sang được bên đường, sau những cú đem thân gí trước mũi xe, “ăn” hàng tràng mắng mỏ vì đi đứng bất cẩn. Bên cột đèn giao thông, chàng trai đã không còn đứng đó. Chỉ có tấm hình anh sẽ theo cô suốt những năm sau này...

Hà Nội, những ngày chờ Giáng sinh.

Sau trận cãi nhau kịch liệt với bố vì quyết định thôi học ngành Kinh tế, Shiho đến đô thị rét mướt giữa xứ nhiệt đới này. Anh loáng thoáng nhớ rằng cô gái mình gặp trên chuyến tàu Hokkaido – Tokyo năm ngoái đến từ thành phố này. Tự dưng, anh tò mò muốn biết vùng đất đã nuôi dưỡng cô gái đặc biệt ấy – xinh và sống động như nắng.

Ý nghĩ “biết đâu mình sẽ gặp lại Jade...” sượt qua Shiho khi vừa đáp xuống sân bay, nhưng anh dập tắt ngay cái hoang tưởng vô bổ ấy. Giữa mấy triệu người, giữa những thời gian biểu, những nhịp sống khác biệt, anh và cô làm gì may mắn được duyên trùng hợp ấy. Jade có lẽ đã sang một đất nước khác, theo đuổi giấc mơ mới của cô.

21 tuổi – lần đầu tiên Shiho nghĩ nghiêm túc cho tương lai. Và anh thấy hoảng, chẳng rõ mình thật sự muốn gì, có thể làm tốt được gì. Cứ hình dung bản thân trong một năm sau, vài ba năm sau là tầm nhìn anh lại

lùng nhùng. Bầu trời u uẩn của Hà Nội giữa đông và cái lạnh xé da đục xương càng khiến tinh thần anh lao nhanh xuống vực. Anh thắc mắc, chốn ử dột này sao có thể thổi bùng một tia nắng óng ả như Jade?

Đêm Noel, anh lang thang giữa hồ trung tâm Hà Nội. Người đông và ồn như ong vỡ tổ, khiến đầu óc anh bưng bưng, màng nhĩ tê ran. Lạc lõng vào dòng hoan hỉ, Shiho cứ mặc những bước chân mình tự định đoạt lối nó muốn. Anh như chiếc lá khô trên phố, bất lực cho gió quất đi.

Đến khúc đường đối diện bờ hồ, Shiho chợt chán đi. Anh đến tựa vào một chiếc cột đèn giao thông cho bớt lẻ loi, thì thấy ánh nắng!

“Jade! Jade! Jade!!!” – Shiho gọi to tên cô gái đang đứng tựa vào cột biển báo giao thông phía bên kia đường, ánh mắt cô mông lung, sắc mặt cô vô cảm – tình cảnh khá giống anh. Nhưng tiếng gọi của anh chẳng đi được dù chỉ nửa quãng đường đến chỗ cô.

Shiho hốt hải ngó tứ phía, tìm khe trống giữa rừng xe để len qua về phía cô. Quan sát mãi, anh phát hiện ra cách chừng hai mươi mét, ở ngõ giao của hai con phố cong vòng là có vẻ khả thi là băng sang được. Anh ù té về phía đó, mong nhanh chóng đến được chỗ Jade.

Bên cột biển báo giao thông, Shiho bóp chiếc trán vã mồ hôi: Jade đã không còn đứng đó.

5. Chương 5

Tháng 12, 2003

San Francisco, những ngày chuẩn bị Giáng Sinh. Jade không về nghỉ đông mà ở lại đón Giáng Sinh cùng gia đình bạn trai.

Buổi chiều sau giờ tan học, đôi tình nhân mới toanh ra khu phố bán đồ trang trí cho nhà cửa và cây thông. Sau rất lâu khua khoắng, Jade rời cửa hàng, tay xách nách mang vài ba túi xốp. Bạn trai cô còn đang loay hoay với chiếc xe đẩy chất đầy những túi xốp khác, chưa biết nên bằng cách nào chui lọt chiếc cửa cuốn. Nhìn cảnh ấy, Jade phì cười. Một cơn gió ồ tới, tạt tóc cô lòa xòa trước mặt. Theo quán tính, cô hất đầu sang bên...

Shiho đang đứng cùng hè phố với Jade, cách hơn mười mét. Hai đôi mắt bờ ngõ chạm nhau. Một khoảng lặng đủ dài để Jade nhận thức rằng hai người đang cư xử rất lạ. Cô vừa nhoén cười chào anh thì bạn trai đến bên cạnh, hối thúc cô ra xe về nhà. Chỉ một cái đưa mắt rất nhanh nhìn sang bạn trai, rồi Jade lại quay về phía Shiho, nhưng một lần nữa, anh đã đi mất.

Đã một năm tròn Shiho lang bạt khắp nơi. Cần tiền, anh làm phiên dịch tiếng Nhật cho ai có nhu cầu. Đủ tiền, anh lại đi. Anh tìm kiếm một ngọn lửa đam mê có thể cháy trong mình lâu dài, gắn bó cùng cuộc đời ít nhất vài mươi năm nữa. Có lúc anh tưởng đã tìm thấy, nhưng hóa ra chỉ là một tàn diêm le lói. Anh chăm chỉ đi và tìm, dù trong những chặng nghỉ, tâm trí lại hoang mang, nhận ra thứ mình muốn tìm rất mơ hồ, đường đến nó lại càng mù mịt.

San Francisco, (lại) những ngày chờ Giáng sinh.

Một chiều muộn, đang trên đường về phòng trọ sau ngày dài làm hướng dẫn viên cho đoàn khách Nhật, thì Shiho nhìn thấy Jade. Mái tóc cô đã dài ra quá vai gần một tấc, bông bênh như mây, rất yêu kiều. Cách nhau hơn mười mét, hai đôi mắt bờ ngõ chạm nhau. Một khoảng lặng đủ dài để Shiho nhận thức rằng hai người đang cư xử rất lạ. Anh vừa toan cất tiếng chào thì một chàng trai đến ôm eo cô thân mật.

Một giây sau, Shiho đã ở trong cửa hàng mà anh vừa đứng trước, tim chết đứng. Mất thêm vài giây, anh nhận ra mình thật quái đản, không thể cất nghĩa được hành động vừa rồi: có gì anh phải trốn cô? Chuyện hai người chẳng qua là một đêm hormone tăng cao, bây giờ vô tình gặp lại vẫn có thể chào như người quen. Shiho trở ra phố, nhưng Jade đã đi mất.

Trên con phố San Francisco mùa đông lạnh gió, Shiho cười nhẹ khi nhớ về cô bé nhất nhất cho rằng “Yêu sẽ làm hỏng sự nghiệp của một cô gái trẻ!”. Bây giờ bên cô là một chàng trai! Con người, bản chất là thay đổi. Niềm tin, dễ thay mới. Và cuộc sống, luôn lăn về phía trước.

Shiho bước đi. Những lời của Jade khi xưa khẽ vang bên tai anh... Chợt anh nhận ra mình vừa tìm thấy một que diêm đang cháy. Lần này anh sẽ không để nó dần lụi tàn. Lần này anh khát khao muốn thổi bùng nó lên. Giờ đây anh tự tin lạ lùng rằng những bước chân của mình đang đúng hướng.

6. Chương 6

Tháng 1, 2005

Singapore, một chiều xuân gió chứng mưa tầm tã!

Chỉ mới tuần thứ hai ở Singapore trong đợt thực tập kéo dài bốn tháng, Jade đã muốn bỏ chạy khỏi đảo quốc nhỏ tí này. Đắt chặt người đông, cuộc sống quá sức hối hả và xô bồ, chỗ đi chơi khám phá thì eo hẹp, thời tiết lại thất thường.

Tan làm, Jade rời văn phòng, chán ngán nhìn đoạn đường nhẹp nước trước mặt. Ánh mắt cô chuyển màu e sợ khi trông xuống đôi giày ướt phân dưới chân.

Mưa nặng hạt, gió tạt mạnh, cộng thêm đôi giày cao gót đòi hỏi những cú nhấc chân phải siêu nhẹ nhàng nếu không muốn sống soài vò ếch. “Thật đây ải!” - Jade vừa nín chặt chiếc ô, nhích đi trong mưa giông, vừa lăm bằm tự rửa tội điệu đàn ông không xem thời tiết, xứng xứng giày cao gót rồi mang vạ.

Một chiếc ô màu đỏ nổi bật giữa màn mưa trắng xóa tiến về phía Jade. Một đôi tình nhân. Cô gái nhỏ bé nửa khoác, nửa bầu tay chàng trai. Chàng trai rất cao... Shiho!

Hai chiếc ô đi qua nhau. Jade quay lại nhìn chiếc ô màu đỏ dần mờ nhạt. Cô ngỡ ngàng nhận ra trái tim mình đập rất chậm. Có chút man mác trong lòng, dấu tâm trí nhắc rằng cảm giác ấy thật vô lý. Shiho chẳng qua chỉ là một đêm tuổi trẻ bông bột, sau đây hai người đâu liên lạc. Chàng trai ban nãy cũng chưa chắc là anh, mưa quá to, cô đâu nhìn rõ ràng.

Jade bước tiếp chạng đường bão bùng của mình, mỉm cười với ý nghĩ lạ kỳ: “Số mệnh, mi đang chơi trò gì đây?”

Singapore, một chiều xuân gió chứng mưa tầm tã!

Shiho cùng cô Rita – bạn gái hơn nửa năm của anh – lang thang trên phố giữa mưa tầm gió tã. Vốn dĩ hai người nên êm ấm và khô ráo mua sắm trong một trung tâm thương mại như những khách du lịch khác, nhưng Rita nổi hứng lãng mạn bắt tử đòi anh dắt đi dạo dưới mưa. Để rồi suốt quãng đường đây ải đó, cô cứ nín rít tay anh, kéo nheo chuyện đôi giày mới mua bị nhẹp nước, tóc bết, quần áo bám rít vào người.

Giữa màn mưa trắng xóa, Shiho nhìn thấy một chiếc ô màu vàng tiến về phía mình. Một cô gái uyển chuyển, nhẹ nhàng và đầy độc lập trên giày cao gót giữa con phố trơn trượt. Hai chiếc ô đi qua nhau. Lòng anh bất ngờ rạo rức. Một cảm giác rất quen. Một ai đó rất quen...

Shiho khẽ quay đầu, đôi mắt theo chiếc ô màu vàng đang dần mờ nhạt. Anh cau mày, nửa đoán chắc số mệnh lại trên người mình, nửa hồ nghi mắt đã bị quáng vì hứng quá nhiều nước mưa. Một cái gì đó tỏa ra từ cô gái dưới chiếc ô vàng rất giống Jade. Bao năm qua anh vẫn nhớ rõ “cái gì đó” ấy từ cô, dù cũng không biết nên gọi thứ mơ hồ ấy là gì.

Shiho định chạy lại chiếc ô vàng thì Rita bầu tay anh, lèm bèm về việc muốn về khách sạn thay áo váy. Anh chán ngán gặt đầu. Chiếc ô vàng đã hoàn toàn mất hút.

Tháng 6, 2006

Seoul, kỳ nghỉ hè cuối cùng trong quãng đời sinh viên của Jade. Cũng là chuyến đi chia tay cùng hội bạn đủ mọi quốc tịch trước ngày ai về nước ấy, hoặc quay trở lại đất Mỹ tiếp tục đuổi bắt giấc mơ thiên đường.

Đêm cuối bên nhau vô tư vô lo, cả hội kéo vào quán bar uống đến say mềm. Có chút men rượu, Jade cùng đắm cô bạn leo lên sàn nhảy lắc lư đủ kiểu trong tiếng vỗ tay hò hét ngày càng rộn của các cậu bạn, rồi các chàng trai của bàn khác.

Rời sàn nhảy, mệt nhoài mà vẫn đầy phấn khích, Jade về bàn tu ừng ực chai nước to đùng. Trong ánh sáng nhấp nhোang và nhiều màu của quán bar về khuya, tim cô chợt giật mạnh khi mắt chạm phải một dáng hình rất cao. Cô tu hết chai nước, đập đập đầu nhiều cái để chắc rằng thần kinh vẫn còn chút tỉnh táo, rồi lại nhìn về phía chàng trai.

Gương mặt Shiho vẫn lạnh như tượng – sau nhiều năm, dường như chất lạnh càng sắc nét. Anh vận một cây đen rất ngẫu, đặc phong cách rock, đang phì phèo thuốc lá. Jade chăm chú nhìn anh, vui thích soi từng đường nét đã bị thời gian nhuốm già đôi chút. Anh hút thuốc, anh nốc rượu, anh nhảy với các cô gái... Cô quan sát anh mãi đến khi tiệc tàn, rồi rời đi mà không hề có ý chủ động chào hỏi.

Jade vui, vì được thấy Shiho trong một hoàn cảnh khác, được chứng kiến một con người khác của anh. Jade thắc mắc, chẳng rõ vì sao bản thân vui khi một lần nữa rất gần anh, nhưng lại không mong muốn chạm mặt. Jade chợt tò mò...

Bên ngoài quán bar, cô ngẩng mặt lên trời, thì thầm với kẻ-nào-đó-ở-trên-cao: “Lần thứ tư gần thật gần, số mệnh, người đang bày cái quái gì đây?”

Seoul, những ngày Shiho về chịu tang mẹ.

Đêm cuối cùng nán lại Hàn Quốc trước ngày về Hà Lan, Shiho theo hội bạn của một người bạn tua vài vòng quanh các quán bar đến say mềm. Bao nhiêu quán trước khi chết như hũ chìm ở quán cuối cùng, anh không nhớ. Bao nhiêu cô gái anh đã nhảy cùng, anh không nhớ.

Gần 5 giờ sáng. Shiho bước khỏi nhà vệ sinh, hơi choáng váng vì men rượu bắt đầu thấm sâu. Ngang qua cửa sổ ở tầng hai quán bar, nhìn xuống khoảng phố trước cửa quán, anh chợt dừng lại. Một cô gái quay lưng về phía anh, đang nhảy múa chân trần trên hè phố, chắc hẳn đã quá say. Những bước chân của cô nhanh và mềm mại như chim sẻ. Hai tay cô tung tủy đôi giày cao gót làm đạo cụ. Shiho thích thú dán mắt vào dáng bộ nhí nhảnh ấy. Đột nhiên cô gái dừng lại, ngẩng mặt lên trời nói gì đó với không khí, rồi quay nhẹ một cú 180 độ. Gương mặt ấy... Đỉnh mũi nhọn nhọn anh từng búng nhẹ vào. Đôi bầu má đã bớt bầu bĩnh, nhưng vẫn cong cong đáng yêu. Đôi bầu má rất ấm mà cô vẫn áp bàn tay lạnh giá của mình vào để sưởi. Khóe môi cười duyên đáng lạ...

Sau một cái chớp mắt, Shiho phóng như bay ra cầu thang, lao xuống từng bước ầm ầm. Một lần nữa, Jade đã đi mất. Shiho nhìn theo những chiếc taxi vừa chuyển bánh, đang lặn nhanh về muôn ngả, chẳng biết nên đuổi theo cái nào. Anh ngồi bệt xuống đất, ngẩng mặt nhìn trời, lần đầu tiên giao tiếp với kẻ-đang-ở-trên-cao “Trái đất tròn, không gì là không thể!”

7. Chương 7

Tháng 10, 2007

Tích góp một năm lương, Jade tự thưởng chuyến vi vu thật xa. Chọn Leiden, cô biết mình... phát rồ rồi, nhưng vẫn cứ làm. Leiden – một trong những thành phố cổ kính nhất Hà Lan, nơi Shiho sinh ra và lớn lên, nơi gia đình anh mở một nhà hàng Nhật Bản. Leiden là tất cả về nhân thân anh mà Jade còn nhớ, tuy cô cũng không dám chắc mình nhớ đúng, thời gian đã quá lâu.

Leiden vào thu, sắc trời cao trong, chuối kênh rạch êm đềm xanh thẳm, những hàng cây lá đỏ cháy bỏng. Bước đi giữa thành phố thanh tịnh này, Jade thấy dấu chân mình cũng đẹp hơn, giống như đang rảo gót trong một bức tranh sơn dầu khổng lồ và tuyệt mỹ.

Ngồi trên chiếc thuyền bơi dọc lưới kênh chảy quanh Leiden, Jade dáo dác nhìn những dãy nhà, dãy cửa hàng xung quanh, mong tìm thấy một quán ăn Nhật Bản. Không có! Cô cười mỉa mai mình, lội mất xuống làn nước hiền hòa, suy nghĩ... Sau mỗi lần vô-tình-nhìn-thấy Shiho, câu chuyện trên chuyến tàu lửa và cái

đêm hai người bên nhau càng khơi dậy rõ ràng. Kỳ lạ hơn, mỗi lần nhớ về, cô luôn thấy ấm. Những cảm giác... Thoải mái và tự do khi được nói hết tâm ý, khi được trọn vẹn là mình, không kiêng dè ai đó đánh giá. An toàn trong vòng tay anh, ngủ sâu và quên hoàn toàn những vướng mắc đang chờ đợi. Lâng lâng cùng nhịp tay anh luồn vào tóc, ve vuốt...

Jade đeo tai nghe nhạc vào, lơ đãng nhìn bầu trời, nhìn những tòa nhà đài các và cổ kính, nhìn những hàng cây đu đưa nhẹ nhàng trong gió thu. Quang cảnh quanh cô hết sức nhu nhả, chọi hẳn cái tâm can đang rối rồ bởi ngàn vạn câu hỏi. Cảm xúc với Shiho và hoàn cảnh hai người gặp nhau, quá chóng vánh, quá kỳ lạ để gắn mác tình yêu. Nhưng nếu không phải yêu thì sao nó lại dai dẳng và ám ảnh đến thế? Hay vì những ngày nay quá quy củ, nên cô mới mơ hoài về thuở xưa trẻ dại? Hay thật sự có một đấng quyền năng nào đang ở trên kia bày trò trêu cô? Hay đấng quyền năng ấy đang thử thách số mệnh của hai người, và rồi câu chuyện này sẽ có một cái kết bất ngờ? Hay...

Jade vỗ vỗ trán, một mối cùng tán loạn câu hỏi không cách chi giải đáp. Cô mừng tượng về gương mặt của Shiho, về vết sẹo khuất dưới cằm anh, về cách anh vát tay lên trán khi ngủ... Chẳng biết từ bao giờ, Jade có thói quen mừng tượng về Shiho để đuổi đi hàng tràng nghĩ suy vô tận về những mối lo, những nhiệm vụ, những khúc mắc giằng đầy cuộc sống. Cách này rất hiệu quả, dù nó khiến cô nhớ anh ngày một dày đặc. Trí nhớ có cách vận hành quái lạ: nó gột sạch khiếm khuyết từng xảy ra ở đời thật, chỉ trừ phần lung linh nhất – chính trí nhớ làm cho ký ức luôn thật đẹp.

Tan học, Shiho đạp xe trên những con đường quanh lười kênh rạch chằng chịt của Leiden, đón cảnh sắc kiều diễm vào trí nhớ. Cuối năm nay tốt nghiệp và sang nơi khác làm việc, chắc chắn anh sẽ rất nhớ nơi đã chứng kiến dấu chân mình dần lớn này. Anh muốn tận hưởng những giờ phút cuối được nó ôm ấp.

Dừng xe bên đoạn kênh mình thích nhất, một ngã ba kênh, Shiho đắm mắt vào những chiếc thuyền thơ thẩn trên làn nước hiền hòa. Rồi anh khẽ ngước mắt lên nhìn trời, neho mi đầy khiêu khích “Mi lại giở trò rồi!”.

“Jade! Jade! Jade!!” – Mặc Shiho gào thét thế nào, cô gái với bím tóc lệch một bên, để vạt sang trước ngực cũng không nghe thấy. Cô cứ lơ đãng nhìn bầu trời, nhìn những tòa nhà đài các và cổ kính, nhìn những hàng cây đu đưa nhẹ nhàng trong gió thu.

Con thuyền đưa Jade rẽ sang hướng kênh phía đường bên trái. Shiho đứng trên đường bên phải, lưỡng lự nhìn theo. Anh linh cảm rằng mình không thể gặp được cô dù có cố bám, hết những lần trước. Nhưng cuối cùng, anh vẫn quay đầu xe, đạp học tốc ngược sang phía bên kia, đuổi theo thuyền cô. Và một lần nữa anh công cốc.

Tối ấy về nhà, Shiho ăn uống ngon miệng hơn bình thường. Sau cuộc “đua xe đạp” mệt lử, thần kinh anh hóa thông suốt: vì sao Jade đến Leiden? Thường khách du lịch châu Á đến Hà Lan ít ai ghé thăm Leiden. Chỉ có thể là do cô vẫn nhớ xuất thân của anh, nhớ câu chuyện về anh. – Tâm trạng anh rất tốt suốt một thời gian dài sau đó, mỗi khi nghĩ đến phán đoán này.

8. Chương 8

Tháng 6, 2009

Jade đến Cannes tham gia liên hoan Quảng cáo lớn nhất thế giới. Cô đã đổi khác rất nhiều, ít nhất là phần bản thân liên quan đến công việc. Sắc sảo, cứng rắn và cũng mưu mô hơn. Nhưng phần liên quan đến Shiho thì vẫn thế. Khi cô quá bận, cảm xúc dành cho anh sẽ lẫn mất, nhưng có chút thời gian thư thả thì cô lại bơi hoài trong những hoài niệm vô vọng.

Sau ngày dài hội thảo, rời nhà hát Debussy, Jade thả bộ quanh những con phố quyến rũ và sang trọng của Cannes, quanh bến cảng neo kín du thuyền xa xỉ, quanh những quán cà phê ven đường đậm chất Pháp. Tung tăng qua dãy khách sạn nhỏ xinh, cô ngẩng nhìn những ô cửa sổ che kín rèm, hé hờ, kéo nửa rèm, rồi bật cười cùng hình dung đầy tọc mạch về những câu chuyện sau các ô cửa sổ. Cô bước đi, hai tay ủ sâu trong túi áo khoác, trồn lủ gió biển bất chợt có thể làm các ngón lẩy bẩy. Cô bước đi và nhớ Shiho. Hình ảnh anh vừa theo gió lùa vào tâm trí. Gương mặt anh, dáng hình anh, không rõ ràng trong một ngữ cảnh

nào nhưng vẫn là anh! Cô vòng ôm lấy thân, nhớ da diết chiếc ôm của anh trước lúc hai người tạm biệt vào cái đêm của hơn chín năm trước. Chín năm...

Ba năm từ lần gần nhất Jade nhìn thấy Shiho, dường như số mệnh đã đuổi với trò chơi rối rắm của chính nó. Jade đã thôi mơ tưởng về một tình duyên định mệnh như phim. Cô rõ ràng rằng Shiho chỉ là một mối kỳ bí trong cuộc đời mình, như ngàn vạn mối kỳ bí khác trong cuộc sống mà vĩnh viễn không ai thấu hiểu ngọn ngành. Nhớ một người chẳng thể đem họ về bên, nhưng cô không ép mình quên. Nếu nhớ anh giúp xoa dịu tâm trạng, tắm ngọt ngào vào ngày đang rất đắng thì hại chi đâu. Nhớ là liều thuốc tốt.

Jade vừa đi vừa nghĩ, cho đến khi cô phát hiện mình đang tần ngần trước một hàng hoa bên đường. Con gái thấy hoa đẹp, nhất thời có thể quên bằng đi chàng trai cất trong tim. Cô mua một bó thật bụi, rồi đứng cạnh hàng hoa hít hà. Mỗi một lúc, cô mới quyết định đi tiếp.

Bên kia đường, một chàng trai phong phanh độc chiếc áo thun trắng đang chạy như ma đuổi, chen lấn dòng khách bộ hành chật ních – Hình ảnh ấy sượt qua mắt Jade nhưng cô chẳng để tâm, trừ cái ấn tượng nhanh rằng “Anh ta thật dũng cảm, tối hè phố biển đang dần trở lạnh!”. Cô còn bận sung sướng ôm khư khư bó hoa như đứa trẻ vừa được đồ chơi mới, quên hết thế sự xung quanh. Cô bước đi. Và chàng trai đã mất hút trong đám đông.

Phóng viên quốc tế là nghề đi như con thoi, cập nhật thông tin và cái mới liên tục. Nghề phù hợp nhất với Shiho – càng làm, càng dần thân anh càng thấy quyết định theo đuổi nó là sáng suốt nhất đời mình. “Anh rất hợp với những thay đổi và cái cách anh nói thật tài tình!” – lời của Jade vẫn lặp lại bên tai anh, mỗi lúc anh rảnh rỗi nghiệm về công việc mình làm. Trong một bộ phim nào đó, anh từng cười khẩy nam nhân vật chính cứ nhớ mãi một cô gái chỉ vì một câu nói. Và đúng ghét của nào trời trao của nấy, anh lâm vào tình cảnh tương tự.

Shiho đến Cannes đưa tin về liên hoan Quảng cáo lớn nhất thế giới. Hôm đó, sau khi rời nhà hát Debussy, hoàn thành công việc, anh về khách sạn chuẩn bị đồ đạc chuẩn bị rời đi bằng chuyến bay khuya.

Vẫn dư dả thời gian, Shiho đến bên cửa sổ phòng khách sạn hút thuốc, tranh thủ ngắm Cannes trong hoàng hôn cam nồng, ngắm bến cảng êm đềm phía xa xa. Cannes đầu hè, thời tiết vẫn phủ nhiều nét xuân. Khí lạnh lạnh, rất dễ chịu, rất lãng mạn. Cái thời tiết khiến người ta chỉ muốn yêu, muốn nắm tay, muốn ôm, muốn được thuộc về.

Lần trong khách bộ hành trên con phố bên dưới phòng Shiho, một cô gái vừa đi vừa ngẩng nhìn những ô cửa sổ. Tóc cô ngắn ngang vai, quăn xù, nhuộm nâu. Váy ngắn và boots cao, những bước chân sải dài uyển chuyển như mèo, vô cùng hút mắt. Hai tay cô ử sâu trong túi áo khoác. Càng nhìn cô, cảm giác lạ trong Shiho càng hóa quen. Đến khi anh dám chắc mình nhìn đúng thì cô đã đến đầu phố.

Lao xuống phố trong độc mỗi chiếc áo thun trắng phong phanh, Shiho chạy như ma đuổi, chen lấn dòng khách bộ hành chật ních. Anh băng qua những cửa hàng, những quán xá, dáo dác tìm nhưng Jade đã bốc hơi vào không khí. Anh tìm mãi cho đến khi hoàn toàn vô vọng.

“Vì sao tôi không bao giờ có thể gặp được cô ấy?” – Lần đầu tiên Shiho chán ghét thậm tệ cái kẻ ở cao trên kia. Lần đầu tiên anh nhìn nhận lại “ý nghĩa” những lần thoáng thấy Jade có khi nó chẳng phải định mệnh lãng mạn, mà là một mối dây ải dai dẳng.

9. Chương 9

Tháng 7, 2011

Shiho nhận lời làm việc cho văn phòng Bangkok của một hãng thông tấn Quốc tế. Anh có ý muốn gần Việt Nam để ghé thăm và tìm kiếm Jade. Niềm tin mách bảo anh rằng duyên của mình và cô chưa chấm dứt. Hai người vẫn sẽ tiếp tục vô tình ở gần nhau. Và nếu kiên trì, một lần nào đó anh sẽ đuổi theo kịp cô. Nhưng công việc mới quá bận rộn, anh vẫn chưa thể sắp xếp cho chuyến đi tìm định mệnh của mình.

Bangkok nổi tiếng thế giới với nạn kẹt xe hoành tráng có thể xảy ra bất cứ giờ nào trong ngày... tùy hứng! Ngồi trên chiếc tuk-tuk trong một đám kẹt xe, nhìn những hàng dài xe hơi đủ màu sắc nối đuôi nhau chờ, Shiho không bắt ngờ khi mình bắt đầu nhớ Jade: trong gần bảy tỷ người trên thế giới, suốt mười năm, ở những điểm địa cầu khác nhau, vì đâu hai con người mà cuộc sống chẳng có chút liên quan lại cứ hay gần nhau? Thật chẳng có một bàn tay vô hình kết nối những sợi dây cũng vô hình vào người này với người kia, chứ chẳng phải là một ai khác? Những kết nối ấy hàm chứa ý tứ gì?...

Mãi mê xuôi theo dòng suy nghĩ rờn rã vô tận như hàng xe trong đám kẹt, Shiho không hay rằng vừa lướt sát bên anh – chỉ cần một bước chân anh nhảy khỏi tuk-tuk – là Jade. Cô mới tan sở, ghé hàng hoa trên hè phố sát bên tòa cao ốc công ty mua một bó hồng màu cam thật lớn, đang trên đường sung sướng ôm về nhà. Cô mãi mê hít hà bó hoa, chẳng chú ý đến chàng trai rất cao, rất đậm chiêu đang trong chiếc tuk-tuk mình vừa ngang qua.

Tháng 10, 2011

Hơn nửa năm từ ngày Jade sang Bangkok làm việc. Công việc mới, những quan hệ mới, nhịp sống mới cắt lém gần hết thời gian của cô, khiến cơn nhớ Shiho có “thời khóa biểu” hơn. Cô nhớ anh sáng sáng và chiều chiều, khi di chuyển trên tàu điện giữa nhà và công ty, hoặc khi chết cứng trong taxi với nạn kẹt xe đặc sản của Bangkok. Hình ảnh trong cơn nhớ luôn mơ hồ, chập vã – gương mặt anh, rồi tức khắc chuyển sang một câu nói, rồi nối liền là cách anh nắm tay cô, từng ngón lồng vào nhau... Cô nhớ như một thói quen, chẳng thấy chán.

Bangkok đang vướng tai ương, hứng chịu trận lụt lớn nhất trong 50 năm. Thủ đô bề thế và hiện đại của Thái Lan suốt liền hai tuần phải thấp thỏm rằng nước lụt có thể vào tận trung tâm. Mì gói và nước sạch nhẵn hàng vì dân tình hò nhau tích trữ phòng lụt. Các trung tâm huy động đóng góp và cứu trợ được tổ chức khắp nơi.

Hôm ấy, Jade xin tan làm về sớm, ra sân bay quân sự Don Muang – nơi tập trung nhân lực đóng hàng cứu trợ lớn nhất Bangkok để góp sức.

Đang loay hoay chia mì, nước và các nhu yếu phẩm thành từng phần thì một đoàn phóng viên Quốc tế lại gần khu vực của Jade. Cô ngẩng nhìn và cô thấy Shiho. Anh là phóng viên, đang tường thuật về hoạt động cứu trợ. Anh nhìn về phía cô, anh có lẽ cũng thấy cô nhưng vẫn tập trung hoàn thành công việc. Cô thoáng ngỡ ngàng – cô không nhớ rằng anh từng nói muốn trở thành phóng viên, và anh của tuổi 20 là sinh viên Kinh tế. Cô mỉm cười, khẽ gật đầu chào anh rồi tiếp tục làm việc. Cô không chắc đôi mắt anh đã hướng về mình hay thật ra là chăm chăm vào ống kính, chẳng thấy cô.

Khi đoàn phóng viên rời đi, Jade vội đứng lên, đến góp tiền cứu trợ nhiều hơn dự định cốt bù trừ cho chuyện về sớm, rồi tắt tả bỏ đi. Bỗng dưng cô linh tính Shiho sẽ quay lại. Cô tự nhiên thấy sợ. Cô quá thân thuộc với Shiho trong nỗi nhớ và hồi tưởng. Cô không muốn giao tiếp với anh lần nữa, e những va chạm thực tại sẽ nghiền nát cái hình dung xinh đẹp mà cô cần mãi chăm bẵm suốt bao năm.

Nhớ gây nghiện. Mười năm... Đã có lúc Jade muốn quên, nhưng nhớ càng mạnh. Cô đành để bản thân trôi cùng nỗi nhớ, nghĩ rằng theo thời gian, theo những cuộc hò hẹn mới, cơn nhớ mang tên Shiho sẽ phai. Nhưng nỗi nhớ trong cô có sức sống mãnh liệt quái đản. Lý trí cô chỉ ra cái viễn vông mình đang sống cùng, chỉ chiết bản thân đang vô duyên nhớ một người biết mà không quen, đay nghiến mình phí hoài tuổi trẻ ột dấu ba chấm khổng lồ. Nhưng tất cả đều thua nhớ – nhớ Shiho.

Trên taxi về nhà, Jade lấy ra tấm hình Shiho mà cô chụp khi thấy anh đứng bên cột đèn giao thông ở Hà Nội. Tấm hình cô luôn cất trong bóp, cảm thấy rất an toàn khi có nó gần bên. Ngón tay di di trên hình anh, cô mỉm cười thừa nhận một điều: thật ra bao năm qua, cô là cứ muốn nhớ Shiho, nên chưa từng thật sự nỗ lực quên anh. Giây phút bên anh tuy ngắn, nhưng quý báu. Giây phút ấy, cô tìm thấy mình, cô được trân trọng và được an toàn. Cảm giác ấy, sau đêm ấy, không ai có thể đem lại cho cô.

“Mười năm, năm lần gặp, năm điểm của địa cầu. Chúng ta có duyên mà vô phận.” – Jade búng nhẹ vào gương mặt anh trên tấm hình, ánh mắt lạnh đi – “Số mệnh, mi là đứa trẻ độc ác!”

Jade nhắm mắt, tua đi tua lại hình ảnh mới nhất của Shiho trong đầu – khác xa chàng trai trong hình – cho đến khi chắc rằng nó đã in sâu vào từng tế bào thần kinh: Shiho đầu tóc gọn gàng, áo sơmi quần jeans

năng động, ánh mắt kiên nghị và đáng tin, đúng chất một phóng viên truyền hình thời sự. Cô ngẫm nghĩ... Đâu nhất thiết phải quên những thời khắc từng làm mình mỉm cười, cô chỉ cần học cách cân bằng, không cho những cơn nhớ chạm vào thực tại. Nhưng cô sẽ phải làm thế nào, đã mười năm rồi mà cô bé tuổi 19 ấy cứ sống mãi...

Bangkok hứng chịu trận lụt lớn nhất trong 50 năm. Suốt liền hai tuần, người dân Bangkok thấp thỏm rằng nước lụt có thể vào tận trung tâm, nên hò nhau tích trữ mì gói và nước sạch. Các trung tâm huy động đóng góp và cứu trợ được tổ chức khắp nơi.

Hôm ấy, Shiho cùng đoàn phóng viên Quốc tế ra sân bay quân sự Don Muang – nơi tập trung nhân lực đóng hàng cứu trợ lớn nhất Bangkok để đưa tin. Đang quay hình tường thuật về hoạt động cứu trợ, anh nhìn thấy Jade, nhưng vẫn phải tập trung hoàn thành công việc. Cô là thành viên tình nguyện, giúp đóng gói các phần hàng cứu trợ. Cô đã nhìn thẳng vào anh và mỉm cười, khẽ gật đầu chào. Anh không thể đáp lại cô, nhưng trong dạ dày có bướm bay.

Shiho sang khu vực khác đưa tin. Hơn nửa giờ sau anh tức tốc chạy lại chỗ Jade thì được biết cô đã bỏ đi ngay sau đó. Anh rối tung... Lần này không phải kẻ trên cao kia trêu ngươi anh, mà chính cô đang hành xử gây thắc mắc: Đã gần tám năm từ lần ở San Francisco, hai đôi mắt mới lại chạm nhau, có gì cô tránh mặt?

10. Chương 10

3- GẶP LẠI

Tháng 11, 2011 – Đêm – Shiho

Sau lần gặp tại sân bay Don Muang, Shiho đoán Jade đã chuyển sang Bangkok sống, nên mới có thể thành tình nguyện viên cứu trợ. Anh toan đến đại sứ quán Việt Nam dò hỏi, hoặc nhờ các phóng viên người Việt tìm trong cộng đồng của họ, nhưng không biết giải thích thế nào cho xuôi tai nên thôi. Câu chuyện của hai người kỳ bí đến hoang đường!

Cuối cùng, anh quyết định lên Facebook thử vận may. Duyên do trời, phận do người – anh nhất quyết gặp lại cô một lần nữa, tưởng tận đầu đuôi mối duyên quái lạ của hai người trong ngần ấy năm. Có thể là chuyện tình lãng mạn. Có thể cô đã lấy chồng. Có thể hai người thành bạn tốt. Có thể gặp rồi quên nhau đi. Có thể và có thể. Nhưng anh quyết không sống trong cái làn ảo mị của số mệnh.

Viva Facebook!! Lần dò mãi những cái nick “Jade” với đăng ký sống ở Việt Nam hoặc Thái Lan, sau mười năm, Shiho cũng chụp được thần may mắn. Hình ảnh profile Jade cười rất tươi – nụ cười xinh như nắng.

Shiho gửi cho Jade một tin nhắn:

“Roses are red,

Facebook is blue.

Though seeing much,

Still don't know you.

- Shiho Yamaguchi”

(“Hoa hồng màu đỏ,

Facebook màu xanh.

Dù chạm mặt mãi,

Vẫn chưa biết em!

- Shiho Yamaguchi”)

Tháng 11, 2011 – Sáng – Jade

Nằm ườn trên giường, Jade biếng nhác và đuối lả nhìn ra cửa sổ với khoảng trời Bangkok mưa dầm dề. Tâm trạng cô vẫn bất ổn bởi giấc mơ về Shiho. Sau lần gặp anh ở sân bay Don Muang, giấc ngủ của cô bắt đầu bị cắt xẻ bởi những cơn mơ. Trước đây dù đều đặn nhớ, nhưng cô chưa từng mơ về anh. Còn bây giờ, gần như cơn mơ nào anh cũng có mặt. Khi là chuyện đêm xưa – rất ấm, rất dễ chịu. Khi là những lần vút qua nhau, đưa tay nắm mà cứ vượt ra – rất chông chênh, bàng hoàng, mệt mỏi. Và đêm qua, cô lại rơi vào một cơn mơ xấu.

Jade dò dẫm cầm chiếc điện thoại, nhấn vào Facebook tìm vui, xả stress của giấc ngủ, mong cứu vớt chút tâm trạng để còn dậy chuẩn bị đi làm. Facebook báo, cô có tin nhắn...

###

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/traidat-tron-khong-gi-la-khong-the>